

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา
Factors Related to Accident Prevention Behavior on Motorcycle Riding of
High School Students, Benchamaracharungsarit Chachoengsao Province

วรรณภา อิ่มจิตต์*

ณัฐกฤตา ศิริโสภณ**

กรัณทรีรัตน์ บุญช่วยธนาสิทธิ์***

อัจฉริยะ เอนก**** อลิสา นิตธิธรรม*****

วันที่รับ 1 พฤษภาคม 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเบญจม-ราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 269 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผ่านการทดสอบคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ค่าสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า 1) การรับรู้เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ได้แก่ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทราอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) สิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทราอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : พฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์/นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

*นิสิตวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ **อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ****อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ *****ข้าราชการบำนาญ

Abstract

The objective of this descriptive research was to study factors related to accident prevention behavior on motorcycle riding of high school students, Benchamaracharungsarit School, Chachoengsao, Province. The study samples comprised of 269 students selected by multistage sampling. The research instrument was questionnaire developed by the researcher which quality was well above the acceptable thresholds. Descriptive statistics namely percentage mean standard deviation and Pearson's Product Moment Correlation were used to analyze the data.

The major research findings were found as follows:

1) Perception of accident prevention behavior on motorcycle riding namely perceived susceptibility of accident, perceived severity of accident, perceived benefit of accident prevention practice, perceived barrier of accident prevention practice, and perceived self-efficacy of accident prevention practice on motorcycle riding had relationships with accident prevention behavior on motorcycle riding of high school students, Benchamaracharungsarit School, Chachoengsao at a .05 statistical significance level.

2) Cue to action of accident prevention practice on motorcycle riding had positive relationships with accident prevention behavior on motorcycle riding of high school students, Benchamaracharungsarit School, Chachoengsao at a .05 statistical significance level.

Keyword: Accident Prevention Behavior on Motorcycle Riding / High School Students

บทนำ

อุบัติเหตุการจราจรเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและมีความรุนแรงมากขึ้น ตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และอุตสาหกรรมทำให้เกิดอุบัติเหตุจราจรไม่เพียงแต่ปัญหาทางสาธารณสุขของประเทศเท่านั้น ปัจจุบันเป็นปัญหาสำคัญระดับโลก มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น จากสถิติการรายงานขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) ปี 2558 ไทยอยู่ในอันดับ 2 ของโลกและสูงเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มอาเซียน โดยเฉพาะอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์ สาเหตุส่วนใหญ่ คือความประมาท ขาดวินัยการจราจร ไม่สวมหมวกนิรภัย ขับรถย้อนศร เมาแล้วขับ ขับรถเร็ว มีผู้เสียชีวิตมากที่สุดกว่า 1 แสนคนต่อปี (องค์การอนามัยโลก, 2558) ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยกำหนดเป้าหมายไว้ว่าเมื่อสิ้นสุดทศวรรษแห่งความปลอดภัยปี 2563 จะต้องมียอดการตายลดลงไม่เกิน 10 คน ต่อประชากร 1 แสนคน (ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัย

ทางถนน (ศวปถ.), 2554) องค์การอนามัยโลกยังชี้ว่า 195 ประเทศที่เข้าร่วมกับองค์การอนามัยโลก และองค์การสหประชาชาติมี 88 ประเทศ พยายามลดการตายจากอุบัติเหตุแต่อุบัติเหตุก็ยังคงสูงอยู่ ครึ่งหนึ่งของผู้เสียชีวิตเป็นคนเดินเท้าและขี่จักรยานยนต์ คิดเป็นอัตราการเสียชีวิต 49% (องค์การอนามัยโลก, 2558) มีข้อมูลด้วยว่า 89 ประเทศ มีกฎหมายห้ามดื่มแล้วขับเช่นเดียวกับประเทศไทย สำหรับข้อเสนอที่สำคัญของสหประชาชาติที่จะแก้ปัญหาอุบัติเหตุได้อย่างยั่งยืน คือภาครัฐจำเป็นต้องมีหน่วยงานเฉพาะดูแลป้องกันและสนับสนุนงานด้านอุบัติเหตุ เพื่อเป็นการลดความสูญเสียลง

จากการรายงานสถิติของ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (2552) การใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะที่นิยมของในกลุ่มวัยรุ่น และวัยทำงาน ซึ่งผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ สวมหมวกนิรภัยเพียงร้อยละ 60 ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นจะสวมหมวกนิรภัยน้อยกว่าผู้ใหญ่ 3 เท่าตัว ซึ่งการไม่สวมหมวกนิรภัยมีโอกาสเสี่ยงต่อการเสียชีวิตเพิ่มขึ้น 2.2 เท่า เมื่อเทียบกับผู้สวมใส่หมวกนิรภัย ซึ่งนับว่าประชาชนมีความตระหนักในการป้องกันตนเองจากอุบัติเหตุจราจรค่อนข้างต่ำ ถึงแม้จะมีการใช้มาตรการทางกฎหมายในรูปของพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 122 ได้มีการบังคับใช้ครอบคลุมทั่วประเทศ ตั้งแต่ 1 มกราคม 2539 ซึ่งกำหนด ให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ และผู้โดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกนิรภัย หากมีการฝ่าฝืน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก, 2522)

จึงอาจกล่าวได้ว่า อุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ กำลังเป็นปัญหาสำคัญของประชากรในวัยรุ่นในจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี ซึ่งตรงกับอายุที่พบว่าประสบอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์มากที่สุด พบว่าผู้บาดเจ็บ 2,701 ราย เสียชีวิต 21 ราย ซึ่งไม่สวมหมวกนิรภัย ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดฉะเชิงเทรา, 2556)

จากรายงานการเฝ้าระวังการบาดเจ็บของผู้ใช้รถจักรยานยนต์ของโรงพยาบาลพุทธโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา ในปี พ.ศ. 2556, 2557 และ 2558 พบสถิติการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ การขับขี่รถจักรยานยนต์ โดยไม่สวมหมวกนิรภัยของนักเรียนโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ในปี พ.ศ. 2556 มีจำนวน 18 ราย ในปี พ.ศ. 2557 มีจำนวน 8 ราย และในปี พ.ศ. 2558 มีจำนวน 79 ราย ซึ่งพบว่าในปี พ.ศ. 2558 มีแนวโน้มการบาดเจ็บสูงขึ้น

ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น แต่เนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่ซับซ้อน การจะเข้าใจถึงพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นช่วงอายุ 17-19 ปี ต้องอาศัยแนวความคิด ทฤษฎี และรูปแบบมาอธิบายการเกิดพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ซึ่งทฤษฎีการป้องกันตัวเองของบุคคลคือ แนวคิดแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ (Health Belief Model) ซึ่งผู้ทำวิจัย

มีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยใช้แนวคิดแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ ซึ่งจะนำไปเป็นแนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ให้มีพฤติกรรม เพื่อช่วยลดอุบัติเหตุ และความสูญเสียที่จะเกิดขึ้นได้ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อศึกษา การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ไม่ปลอดภัย การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ และสิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์

ประโยชน์ที่จะได้รับ

ได้ทราบพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์อย่างปลอดภัย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา และปัจจัย ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำข้อมูลไปกำหนดเป็นแนวทางในการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ขับขี่รถจักรยานยนต์ จำนวน 820 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ขับขี่รถจักรยานยนต์ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างคำนวณ จากสูตรของ Taro Yamane ต่อมาทำการแบ่งแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) โดย แยกนักเรียนออกเป็นระดับชั้น 3 ระดับชั้น จากนั้นทำการหาสัดส่วน (Proportional Sampling) โดยการเทียบบัญญัติไตรยางศ์ และทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยได้มีการนำรายชื่อประชากรแยกตามระดับชั้นแล้ว นำมาจับสลาก จนได้กลุ่มตัวอย่างครบตามต้องการ ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 269 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อมูล 8 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทางชีวสังคมของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีข้อคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษาและประสบการณ์ในการขับขี่รถจักรยานยนต์ ลักษณะคำถามเป็นคำถามประเภทเลือกตอบ (Check list)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ที่ไม่ปลอดภัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ จากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ จากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามสิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ลักษณะคำถามในส่วนที่ 2 ถึงส่วนที่ 7 เป็นแบบ Likert Scale 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยน้อยที่สุด แต่ละข้อมีลักษณะเป็นข้อความเชิงบวก (Positive Statement) และข้อความเชิงลบ (Negative Statement)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์โดยวิเคราะห์สถิติ ดังนี้

1. ข้อมูลทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์ในการ ขับขี่รถจักรยานยนต์เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อบรรยายผลการวิจัย

2. ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ได้แก่ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ การรับรู้ความสามารถของตนเองและสิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทราวิเคราะห์โดยใช้ค่าแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจาก การขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ไม่ปลอดภัย การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ จากการศึกษาการขับขี่รถจักรยานยนต์ สิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ โดยใช้ค่าสถิติ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product Moment correlation Coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .05 แล้วเทียบกับเกณฑ์ของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 144)

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 56.9 อายุ 18 ปี จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 อยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 มีประสบการณ์ในการขับขี่รถจักรยานยนต์ น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

1. การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และการรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของกลุ่มตัวอย่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. สิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของกลุ่มตัวอย่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ได้ดังต่อไปนี้

การรับรู้เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ได้แก่ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุ การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยพบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ตามลำดับ ดังนี้

การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของกรพินธุ์ ลีลาวิวัฒน์ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุ จากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของอรอนงค์ สุทธิ (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการประยุกต์ใช้รูปแบบการส่งเสริมสุขภาพของเพนเตอร์ร่วมกับกระบวนการกลุ่มเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุภัยจราจรของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบุญทริกวิทยา อําเภอบุณฑริก จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถตนเองของการป้องกันอุบัติเหตุจราจร ทัศนคติของการป้องกันอุบัติเหตุจราจร และพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของการป้องกันอุบัติเหตุจราจรเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ทั้งนี้แสดงว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการปฏิบัติตนจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์สูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ดี หรือในทางกลับกันถ้านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ต่ำ จะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ไม่ดี

การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อังสนาภรณ์ ฉัตรจินดา (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการสวมหมวกนิรภัยขณะขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตภาคใต้ประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้อุปสรรคมีความสัมพันธ์ทางลบกับการสวมหมวกนิรภัยในขณะที่ขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคใต้ ประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้แสดงว่านักเรียนที่มีการรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุต่ำจะมีพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ดี หรือในทางกลับกันถ้านักเรียนที่มีการรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ไม่ดี

การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของกรพินธุ์ ลีลาวิวัฒน์ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนาภัทร บุญประสม (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ในสถาบันกวตวิชาเขตปทุมทอง จังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุมีอิทธิพลทางบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1-6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทนงศักดิ์ ยิ่งรัตนสุข และคณะ (2555) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยทำนายพฤติกรรมความปลอดภัยทางถนนของบุคลากรและนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับซิ่งรถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยทางถนนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้อง

กับงานวิจัยของตรีอมร วิสุทธีศิริ (2556, หน้า 67) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการขับขี่ปลอดภัยของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างในเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์มีการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการขับขี่ปลอดภัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้แสดงว่านักเรียนที่มีการรับรู้โอกาสเสี่ยง ของการเกิดอุบัติเหตุสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ดี หรือในทางกลับกันถ้า นักเรียน ที่มีการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุต่ำ จะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ไม่ดี

การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจม-ราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อังสนาภรณ์ ฉัตรจินดา (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการ สวมหมวกนิรภัยขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตภาคใต้ ประเทศไทย ผลการวิจัย พบว่า การรับรู้ประโยชน์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสวมหมวกนิรภัยในขณะที่ ขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคใต้ ประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้แสดงว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ดี หรือในทางกลับกัน ถ้านักเรียนที่มีการรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุต่ำจะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ไม่ดี ดังนั้นควรจัดกิจกรรม เพื่อมุ่งให้นักเรียนเกิดการรับรู้ประโยชน์ เช่น การใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อปรับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์

การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมาราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้อง กับงานวิจัยของกรพินธุ์ สีสาววิวัฒน์ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของอังสนาภรณ์ ฉัตรจินดา (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการสวมหมวกนิรภัยขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตภาคใต้ ประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความรุนแรง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสวมหมวกนิรภัยในขณะที่ ขับขี่รถจักรยานยนต์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคใต้ ประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้แสดงว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความรุนแรง ของการเกิดอุบัติเหตุสูงจะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ดี

หรือในทางกลับกันถ้านักเรียนที่มีการรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุต่ำ จะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ไม่ดี

สิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของกรพินธุ์ สีลาวิวัฒน์ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า แรงสนับสนุนทางสังคมครอบครัว แรงสนับสนุนทางสังคมจากโรงเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของอังสนาภรณ์ ฉัตรจินดา (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการสวมหมวกนิรภัยขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตภาคใต้ ประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า แรงสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสวมหมวกนิรภัยในขณะที่ขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคใต้ ประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้แสดงว่านักเรียนมีสิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์สูง จะมีพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ดี หรือในทางกลับกัน ถ้านักเรียนมีสิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ต่ำจะมีพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ไม่ดี

จากผลการวิจัยในภาพรวม แสดงให้เห็นว่าปัจจัยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ไม่ปลอดภัย การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ จากการขับขี่รถจักรยานยนต์ และสิ่งชักนำในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยต่าง ๆ ตามแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุของนักเรียน ซึ่งแสดงว่า ปัจจัยต่าง ๆ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียน ดังนั้น

1. จากผลการวิจัยการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มากที่สุด ดังนั้นควรส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติตนในการขับขี่รถจักรยานยนต์เพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ เช่น ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องควรประชาสัมพันธ์และวางแผนร่วมกันในการจัดการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดแทรกความสามารถของนักเรียนในการปฏิบัติตนเพื่อให้มีพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์

2. โรงเรียนควรจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในช่วงเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ในการขับขี่ปลอดภัยใส่ใจกฎจราจร โดยมีสื่อวีดีโอ แผ่นพับ ป้ายโฆษณาคู่มือกฎจราจรเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นถึงความสามารถของตนเองที่จะปฏิบัติตามกฎจราจรได้ทุกข้อ ทั้งนี้ทางด้านกฎหมายควรมีบทลงโทษ ที่เด็ดขาดและเป็นธรรมเพื่อเป็นข้อบังคับให้ผู้ขับขี่เห็นความสำคัญของการขับขี่อย่างปลอดภัย เคารพกฎจราจรและมีการป้องกันตนเองทุกครั้งก่อนการขับขี่รถจักรยานยนต์ เพื่อลดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์

3. จากผลการรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ เรื่องการสอบเพื่อรับใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ต้องใช้เวลาอันเป็นอุปสรรคมากที่สุด ดังนั้น โรงเรียนควรจัดทำโครงการเตรียมความพร้อมเพื่อสอบรับใบอนุญาตขับขี่ โดยอธิบายถึงวิธี และขั้นตอนการสอบเพื่อรับใบอนุญาตขับขี่ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจว่าไม่ได้ยุ่งยากหรือใช้เวลานาน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง เช่น นักเรียนที่มีประวัติเคยประสบอุบัติเหตุ การขับขี่รถจักรยานยนต์

2. ควรศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรม การขับขี่รถจักรยานยนต์อย่างปลอดภัยของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กรพินธุ์ ลีลาวิวัฒน์. 2550. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีสเทียณ.
- ตรีอมร วิสุทธีศิริ. 2556. **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการขับขี่ปลอดภัยของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างในเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทงศักดิ์ ยิ่งรัตน์สุข, พิสมัย เสรีขจรกิจเจริญ และ พรทิพย์ เย็นใจ. 2555. **ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการความปลอดภัยทางถนนของบุคลากรและนิสิต มหาวิทยาลัยบูรพา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. (พิมพ์ครั้งที่ 7) สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ราชกิจจานุเบกษา. 2542. **พระราชบัญญัติจราจรทางบก ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2542)**.
- ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน. 2554. **5 เสาหลักสร้างถนนปลอดภัย**. ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.) และมูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ (มสช.), กรุงเทพฯ.
- สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดฉะเชิงเทรา. 2556. **รายงานประจำปีงบประมาณ 2556 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดฉะเชิงเทรา**. กลุ่มนโยบายและแผน, ฉะเชิงเทรา.
- องค์การอนามัยโลก. 2558. **รายงานสถานการณ์โลกด้านความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2558**. สแกนด์-มีเดีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด, กรุงเทพฯ.
- อรอนงค์ สุทธิไธ. 2553. **การประยุกต์ใช้รูปแบบการส่งเสริมสุขภาพของเพนเดอร์กับกระบวนการกลุ่มเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจราจร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบุณทริภิกษุวิทยาการ อำเภอป้อมทริก จังหวัดอุบลราชธานี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อังสนาภรณ์ ฉัตรจินดา. 2550. **ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการสวมหมวกนิรภัยขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคใต้ ประเทศไทย**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.